

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U ĐAKOVU
Trg dr. Franje Tuđmana 2
31400 Đakovo

Poslovni broj: P-7/2024-10

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Đakovu, po sutkinji Meliti Geošić, u pravnoj stvari tužiteljice Dubravke Petrović, OIB:54775777458 iz Đakova, P. Preradovića 74, zastupana po punomoćniku Marinu Brajku, odvjetniku u Đakovu, S. Radića 9/I, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d., sa sjedištem u Zagrebu, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB:92963223473, zastupanog po punomoćniku Margiti Kiš Kapetanović, odvjetnici iz OD Porobija & Porobija iz Zagreba, Iblerov trg 10/VII, p. p. 92, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave 11. svibnja 2026., u nazočnosti tužiteljice i njenog punomoćnika, te punomoćnika tuženika, nakon objave presude, 15. svibnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna i bez učinka odredba članka 23. točka C) Ugovora o kreditu broj 3208006305/06, broj partije 7103429179, sklopljenog dana 07. prosinca 2006.g između tužiteljice Dubravke Petrović i tuženika Zagrebačke banke d.d., a koja odredba glasi: „Korisnik kredita može izvršiti prijevremenu konačnu otplatu kredita uz plaćanje naknade prema Odluci o tarifi naknada za usluge kreditora, odnosno općim uvjetima poslovanja Kreditora važećim u trenutku prijevremene otplate“.

II. Nalaže se tuženiku ZAGREBAČKA BANKA d.d., sa sjedištem u Zagrebu, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, da tužiteljici DUBRAVKI PETROVIĆ, OIB: 54775777458, iz Đakova, Petra Preradovića 74, isplati iznos od 641,84 eura s pripadajućim zateznim kamatama koje teku od 07. listopada 2010. godine do 30. lipnja 2011. godine po stopi od 14 % godišnje, od 01. srpnja 2011. godine do 31. srpnja 2015. godine, po stopi od 12 % godišnje, od 01. kolovoza 2015. godine do 31. prosinca 2022. godine uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblja dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 01. siječnja 2023. pa do 31. prosinca 2023. prema stopi zatezne kamate koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na

svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta uvećanoj za tri postotna poena, a od 01. siječnja 2024. godine do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, a sve to u roku 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku da tužiteljici naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 497,23 Eura sa zateznim kamatama počev od 15. svibnja 2026. godine po stopi u smislu čl. 29. st. 2. i 8. Zakona o obveznim odnosima do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, a sve to u roku 15 dana.

IV. Odbija se tuženik sa zahtjevom za naknadu parničnog troška.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi od 3. siječnja 2024. navodi kako je 7. prosinca 2006. s tuženikom sklopila Ugovor o namjenskom kreditu na iznos od 58.000,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan korištenja kredita s rokom otplate na 12 godina sa svrhom kupovine obiteljskog stana, a koji kredit je u cijelosti prijevremeno otplaćen 6. listopada 2010. godine.

Ukazuje kako je u članku 23. t. C) predmetnog Ugovora o kreditu ugovoreno da korisnik kredita može izvršiti prijevremenu konačnu otplatu kredita, uz plaćanje naknade prema Odluci o tarifi naknada za uslugu kreditora, odnosno Općim uvjetima poslovanja Kreditora važećim u trenutku prijevremene otplate. Obzirom da je tužiteljica, kao korisnik kredita, odlučila prijevremeno u cijelosti otplatiti kredit, tuženik joj je zaračunao naknadu u visini od 4.835,98 HRK i istu naplatio s danom 6. listopada 2010. godine. Tužiteljica ovakvu ugovornu odredbu smatra nepoštenom i ništetnom iz razloga što joj je tuženik naplatio naknadu za prijevremenu otplatu kredita, a da pritom nije pretrpio nikakvu štetu u smislu odredbe čl. 1024. st. 3. ZOO/05 odnosno ni na koji način nije pojasnio tužiteljici u čemu se sastoji ta šteta niti koji su objektivni eventualni troškovi nastali za tuženika zbog takve prijevremene otplate, a niti je obračun naplate transparentan i razumljiv. Ujedno, radi se o ugovornoj odredbi o kojoj se nije moglo pregovarati, jer je ista bila unaprijed formulirana od strane trgovca pa stoga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, a uz to se radi i o neodređenoj i neodredivoj činidbi koja je kao takva ništetna sukladno čl. 269. do 272. ZOO-a.

Uvažavajući stav sudske prakse Vrhovnog suda RH, Ustavnog suda RH i VTSRH-a kao relevantnih i u ovom predmetu, a posebice pravno shvaćanje doneseno

na sjednici Građanskog odjela VSRH dana 30. siječnja 2020. o zastarijevanju restitucijskih zahtjeva temeljem ništetnog ugovora, odnosno odredbi, tužiteljica smatra da joj je tuženik dužan vratiti sve što je temeljem takvog ugovora odnosno dijela ugovora primio, a sve to sukladno odredbama čl. 1111. ZOO-a o stjecanju bez osnove, s time da zastara restitucije nije ni počela teći. Zaključno, predlaže usvojiti tužbeni zahtjev u cijelosti uz naknadu parničnog troška.

2. Tuženik je u odgovoru na tužbu prvenstveno istakao prigovor zastare te je tijekom postupka ostao kod osporavanja osnovanosti tužbenog zahtjeva, a odustao od osporavanja visine istog.

Ujedno tuženik je naveo kako tužitelj nije dokazao da se o predmetnoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, zbog čega se u konkretnom slučaju ne radi o nepoštenoj i ništetnoj odredbi ugovora. Također, da bi se utvrdilo radi li se o poštenoj, odnosno dopuštenoj odredbi ugovora o naknadi za prijevremenu otplatu kredita moraju biti kumulativno ispunjene dvije stvari i to procjena uzrokuje li određena ugovorna odredba znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača te uzrokuje li ugovorna odredba znatnu neravnotežu suprotnu načelu savjesnosti i poštenja, sukladno čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 EEZ, odnosno radi li se o uvjetu dobre vjere.

Tuženik je također istakao kako je predmetna odredba jasna, lako uočljiva i razumljiva, da je tužitelj u odnosu na istu imao stvarnu mogućnost utjecati na njezin sadržaj, odnosno o tome pregovarati kao što je imao obvezu i pravo prije sklapanja ovog ugovora o kreditu detaljno proučiti sve odredbe ugovora. Ujedno je istakao da je ugovaranje takve odredbe bilo dopušteno prema pozitivnim zakonskim odredbama u smislu čl. 1024. ZOO-a, da je ista uobičajena u kreditnom poslovanju banaka, a da prijevremeno zatvaranje bilo kojeg kredita ujedno predstavlja umanjenje imovine banke, jer ista u tom slučaju nema mogućnost da prijevremeno vrati novac kojeg je prethodno osigurala kod svojih zajmodavaca, kojima ujedno i nadalje nastavlja plaćati kamate.

Tuženik je ujedno osporio i zatraženi tijek kamata i to osobito onih koje se zahtijevaju prije podnošenja tužbenog zahtjeva obzirom da tuženik nije pao u nikakvo zakašnjenje prema tužitelju te je cijelo vrijeme trajanja ugovora postupao sukladno pozitivnim propisima i dobrom poslovnom praksom, savjesno i pošteno prema svakom klijentu.

Zaključno, tuženik je predložio sudu odbiti tužbeni zahtjev u cijelosti uz naknadu parničnog troška.

3. Radi utvrđenja spornih, a za ovaj postupak odlučnih činjenica sud je u dokaznom postupku pročitao cjelokupan spis i svu priležuću dokumentaciju i to: Ugovor o namjenskom kreditu od 7. prosinca 2006. (list 5-10 spisa), potvrdu tuženika od 17. kolovoza 2023. (list 11 spisa), te je saslušao tužiteljicu.

Sud nije provodio financijsko-knjigovodstveno vještačenje obzirom da tuženik u tijeku postupka više nije osporavao visinu tužbenog zahtjeva, a isti je dokazni prijedlog i postavljen od strane tužiteljice samo ukoliko tuženik bude osporavao visinu tužbenog zahtjeva.

4. Tužbeni zahtjev je osnovan.

5. Predmet spora je zahtjev tužiteljice protiv tuženika radi isplate iznosa od 641,84 eura, a koji iznos je isplatila tuženiku po osnovi ugovorne odredbe o naknadi za prijevremenu otplatu kredita.

6. Među parničnim strankama je sporna osnova tužbenog zahtjeva te je li nastupila zastara utuženog iznosa.

7. Nije sporno da je tužiteljica s tuženikom sklopila predmetni Ugovor o namjenskom kreditu dana 7. prosinca 2006. za iznos od 58.000,00 CHF s rokom otplate na 12 godina te da je isti prijevremeno otplatila dana 6. listopada 2010. pri čemu joj je tuženik zaračunao naknadu u visini 641,84 eura (4.835,98 HRK), što ujedno proizlazi i iz potvrde tuženika od 17. kolovoza 2023. godine (list 11 spisa).

8. Nadalje, iz Ugovora o namjenskom kreditu od 7. prosinca 2006. proizlazi da je odredbom članka 23. t. C) ugovoreno da korisnik kredita može izvršiti prijevremenu i konačnu otplatu kredita uz plaćanje naknade prema Odluci o Tarifi naknada za usluge kreditora, odnosno Općim uvjetima poslovanja Kreditora važećim u trenutku prijevremene otplate.

9. Iz iskaza tužiteljice proizlazi da je dana 07. prosinca 2006. u poslovnici tuženika u Đakovu zaključila Ugovor o namjenskom kreditu na iznos od 58.000,00 CHF, na rok otplate od 12 godina sa svrhom kupnje stana u Osijeku, koji je korišten isključivo u privatne svrhe te je kredit u cijelosti u tu svrhu i utrošen. Prilikom ishođenja ovog kredita u banci ju je dočekaio unaprijed sastavljen obrazac ugovora o kreditu te tom prilikom nije mogla odnosno nije joj dana mogućnost pregovaranja oko bilo koje odredbe samog ugovora te je sve bilo po principu "uzmi ili ostavi". Ugovor je paušalno pročitala, ali nije obraćala pozornost na samu odredbu ugovora o prijevremenoj otplati kredita niti joj je djelatnik banke tu odredbu posebno protumačio, a niti ju upozorio o troškovima prijevremene otplate odnosno da bi postojala nekakva tarifa banke u vezi toga. Nije bila upoznata niti s tim da bi tarifa o troškovima banke bila izložena na vidljivom mjestu u banci a niti na internetskim stranicama banke. U vrijeme podizanja kredita na svom imenu nije imala otvoren OPG, trgovačko društvo ili obrt. Po struci je tada bila socijalna radnica te nije mogla shvatiti eventualne ekonomske ili pravne posljedice predmetne sporne odredbe. Ne sjeća se da bi joj javni bilježnik pri solemnizaciji ovog ugovora tumačio odredbe samog ugovora. Kada je krajem 2010. odlučila prijevremeno zatvoriti kredit zbog rasta tečaja CHF tek tada je saznala za dužnost plaćanja i troška prijevremene otplate ovog kredita te joj je na ime te naknade dana 06.10.2010. banka naplatila iznos od 4.835,98 tadašnjih kuna. Po saznanju za visinu naknade za prijevremenu otplatu nije stavljala nikakve prigovore banci niti je pitala za razloge i visinu same naknade jer je smatrala da tako mora biti, a nije niti imala saznanja da bi opći uvjeti poslovanja tuženika i odluka o tarifi naknada za usluge kreditora bili sastavni dio osnovnog ugovora o kreditu, te misli da joj isti nisu bili niti uručeni zajedno sa osnovnim Ugovorom. Ističe da joj je plaćanje navedene naknade tada predstavljalo znatan i neplanirani financijski trošak.

10. Sud je iskaz tužiteljice ocijenio vjerodostojnim jer je jasan, detaljan, nema proturječnosti i nejasnoća.

11. Ocjenom navedenih dokaza, ovaj sud je utvrdio da tužiteljica nije bila informirana na što se konkretno naknada za prijevremenu otplatu kredita odnosi, da o

istoj naknadi nije mogla pregovarati, da nije bila niti informirana o krajnjoj svrsi navedene naknade i o kojim se stvarnim troškovima koji ulaze u spornu naknadu radi, te zašto istu mora platiti. Nadalje, potrebno je reći da je ovaj sud prihvatio iskaz tužiteljice iz kojega proizlazi da je u Ugovoru o kreditu bila određena naknada o kojoj se nije moglo pregovarati, odnosno da je tu odredbu Ugovora o kreditu tužiteljica mogla prihvatiti ili odbiti po sistemu "uzmi ili ostavi". Tuženik je trebao tužiteljici obrazložiti koja je svrha i što čini predmetnu naknadu te se na taj način uvjeriti da bi tužiteljica pristala na navedenu odredbu i da je bilo pojedinačnih pregovora.

12. Odredbom članka 81. stavak 1. i 2. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 96/03 – dalje: ZZP) propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca te je sukladno odredbi članku 87. stavku 1. ZZP-a nepoštena ugovorna odredba ništetna.

13. Prema odredbi članka 84. ZZP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni dopuštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive, s time da je odredbom članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštena ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani te isporučene usluge i robe na drugoj strani, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Inače ugovorna odredba je jasna i razumljiva ako je ta odredba ne samo gramatički razumljiva, nego su potrošaču jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze. Ovaj sud je utvrdio da, tužiteljici nije obrazloženo koje stvarne troškove plaća plaćanjem navedene naknade te da je ta odredba bila nerazumljiva jer tužiteljica nije mogla shvatiti posljedice navedene ugovorne odredbe jer joj nisu niti obrazložili koliko iznosi naknada i zašto istu mora platiti. Kako dakle tužiteljici nije obrazloženo što točno plaća i koja je svrha plaćanja navedene naknade, to su navedene odredbe za tužiteljicu bile nerazumljive jer ista nije mogla sa sigurnošću znati posljedice ugovaranja navedene naknade, odnosno kako isto utječe na njezinu poziciju u kreditnom odnosu (zahtjev transparentnosti).

14. Valja ukazati kako iz iskaza tužiteljice, ali i dokumentacije u spisu, proizlazi da je imala status potrošača jer je predmetni ugovor o kreditu sklopila za osobne potrebe, odnosno za kupnju obiteljskog stana, a u vrijeme sklapanja istog Ugovora na svom imenu nije imala otvoren obrt, OPG ili trgovačko društvo. Navedeno upućuje na jasan zaključak kako namjena kredita nije bila korištena u svrhe namijenjene zanimanju ili poslovnoj/poduzetničkoj djelatnosti tužiteljice u smislu odredaba ZZP-a, pa je stoga utvrđeno da je tužiteljica bila potrošač.

15. Isto tako, na tuženiku je teret dokaza da je s tužiteljicom pojedinačno pregovarao o naknadi za prijevremenu otplatu kredita i visini te naknade. Međutim, tijekom ovoga postupka tuženik to nije dokazao. Osim toga, iz iskaza tužiteljice

proizlazi da nije progovarala o navedenoj odredbi o naknadi za prijevremenu otplatu kredita, odnosno da joj je predmetni Ugovor o kreditu predložen s mogućnošću "uzmi ili ostavi".

16. Nadalje, s obzirom na to da se u konkretnom slučaju radilo o tipskom Ugovoru o kreditu, da se o spornoj odredbi nije pregovaralo može se zaključiti da banka-tuženik nije vodio računa o zakonitim interesima potrošača, odnosno tuženik nije pregovarao s tužiteljicom o spornim odredbama kako bi se uvjerio da bi tužiteljica pristala na navedene odredbe i da je bilo pojedinačnih pregovora, stoga, ovaj sud zaključuje da je tuženik prilikom ugovaranja spornih odredbi postupao suprotno načelu savjesnosti i poštenja.

17. Isto tako, ovaj sud zaključuje, a kako to tužiteljica navodi u svome iskazu, da bi tužiteljica neprihvatanjem navedene odredbe bila ograničena u ostvarenju svoga prava (zahtjeva za kredit, sadržaja ugovora o kreditu ili nametanjem neke druge dodatne obveze ili naknade), odnosno bez konkretno naknade za prijevremenu isplatu kredita nije bilo moguće sklopiti ugovor, pa je predmetnom spornom odredbom Ugovora o kreditu prouzročena značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, i to na štetu potrošača.

18. Dakle, s obzirom na to da je potrošač-tužitelj bio ograničen uvjetima iz ponude banke, može se zaključiti da tuženik nije postupao u dobroj vjeri i da tužiteljica kao potrošač nije imala objektivne mogućnosti ni za pregovaranje oko sporne odredbe o naknadi za prijevremenu otplatu kredita ni oko njenog ne/prihvatanja, što je sve prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Osim toga, tužiteljici nije obrazloženo koje stvarne troškove plaća plaćanjem navedene naknade. Nadalje, kao što je prethodno već obrazloženo predmetna odredba Ugovora o kreditu je bila nerazumljiva jer tužiteljica nije mogla shvatiti ekonomske posljedice (za sebe) ugovorne odredbe, nije znala koji iznos naknade će morati platiti, nisu joj obrazložili koji se troškovi podmiruju plaćanjem tih naknada, pa je stoga navedena odredba za tužiteljicu bila nerazumljiva jer nije mogla sa sigurnošću znati koja bi posljedica bila prihvatanjem ili neprihvatanjem takve odredbe, nije mogla procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz te odredbe proizlaze, odnosno kako bi isto utjecalo na njezinu poziciju u kreditnom odnosu (zahtjev transparentnosti).

19. Slijedom svega navedenoga, ovaj sud je utvrdio da je navedena odredba nepoštena sukladno članku 81. stavak 1. i 2. ZZP-a, odnosno da je nepošten dio odredbe iz članka 23. t. C) Ugovora o kreditu kojom je ugovoreno da se, u slučaju prijevremene konačne otplate kredita, korisnik kredita obvezuje platiti naknadu prema Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora, odnosno prema Općim uvjetima poslovanja Kreditora važećim u trenutku prijevremene otplate pa je ista u smislu odredbe članka 87. stavku 1. ZZP-a ništetna.

Stoga je odlučeno kao pod točkom I. izreke ove presude.

20. Budući da je predmetna odredba Ugovora o kreditu ništetna, ta odredba među strankama ne može se primijeniti i tuženik nema pravo na naplatu svog potraživanja na temelju takve ugovorne odredbe. Odnosno, sukladno članku 323. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj: 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22. i 155/23. – dalje: ZOO) tuženik je dužan tužiteljici

vratiti ono što je primio po osnovi koja je utvrđena ništetnom. Dakle, tužiteljica ima pravo na isplatu naknade za prijevremenu otplatu kredita, pri čemu je između stranaka nesporno da je naknada za prijevremenu otplatu kredita naplaćena dana 6. listopada 2010. u iznosu od 4.835,98 HRK odnosno 641,84 eura.

21. Na navedene iznose tužiteljici pripadaju zatezne kamate sukladno članku 1115. ZOO-a od dana stjecanja (naplate naknade), jer je tuženik bio nepošten pa je obvezan platiti zatezne kamate od dana stjecanja.

Tuženik je nepošten jer je povrijedio interese i prava potrošača, jer je u potrošačkom ugovoru o kreditu koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena naknada za prijevremenu otplatu kredita o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice, pa je ista stoga nepoštena, a time i ništetna. Naknada je naplaćena 6. listopada 2010., pa su zatezne kamate dosuđene u skladu s postavljenim zahtjevom. Visina stope zatezne kamate dosuđena je sukladno članku 29. stavku 2. ZOO-a, pa je stoga odlučeno kao pod točkom II. izreke.

22. Nije osnovan tuženikov prigovor zastare. Naime, odredbom članka 328. ZOO-a propisano je da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, pa ne može zastarjeti zahtjev tužiteljice kojim traži utvrđenje ništetnosti odredbe Ugovora o kreditu navedene u izreci presude. U odnosu na zahtjev za isplatu ističe se da se radi o restitucijskom zahtjevu te da je na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. zauzeto pravno shvaćanje broj Su-IV-47/2020 prema kojoj zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva, prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO-a, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili a drugi način ustanovljena ništetnost ugovora ili pojedinih njegovih odredbi, a što je u konkretnom slučaju donošenjem ove presude.

23. Sud je rješenjem na ročištu održanom 11. svibnja 2026. odredio vrijednost predmeta spora u iznosu od 641,84 eura. Sukladno članku 40. stavku 3. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“, broj: 53/91., 91/92., 58/93., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 02/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 28/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22. i 155/23. – dalje: ZPP) ovaj sud smatra da je osnovan prigovor tuženika te da je tužiteljica suviše visoko odredila predmet spora pa ga ovaj sud određuje u visini kondemnatornog zahtjeva odnosno u iznosu od 641,84 eura. Naime, deklaratorni zahtjev istaknut uz tužbeni zahtjev na činidbu/isplatu ne uzima se u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora, već se vrijednost predmeta spora računa prema vrijednosti zahtjeva za činidbu/isplatu (odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revr 774/05-2 od 13. prosinca 2005., odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revr 475/08-2 od 27. listopada 2008.). Dakle, kako je u ovoj pravnoj stvari deklaratorni zahtjev iz točke I. tužbenog zahtjeva na utvrđenje ništetnosti istaknut samo u svrhu utvrđivanja osnovanosti zahtjeva za povrat isplaćene naknade za obradu kredita, to se dio deklaratornog zahtjeva ne uzima u obzir prilikom utvrđivanja vrijednosti predmeta spora, koja je u ovoj pravnoj stvari u visini zahtjeva za isplatu.

24. Tužiteljica je u cijelosti uspjela u sporu pa joj pripada naknada troška postupka sukladno članku 154. stavak 1. ZPP-a u vezi člankom 155. stavkom 1. ZPP-a.

25. Tužiteljici je priznat trošak sastava tužbe u iznosu od 100,00 eura sukladno Tbr. 7. toč. 1. Tarife o nagradama i naknadi za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 138/23. i 107/25. – dalje: Tarifa), trošak sastava pisanog, obrazloženog i potrebnog podneska od 15.04.2026. u visini od 100,00 eura prema Tbr. 7. toč. 1. Tarife, za zastupanje na ročištu održanom dana 11.05.2026. u iznosu od 100,00 eura prema Tbr. 9. toč. 1. Tarife, te trošak pristupa ročištu za objavu presude u iznosu od 50,00 eura prema Tbr. 9. toč. 3. Tarife. Navedenom iznosu valja pridodati i PDV u iznosu od 87,50 eura, kao i trošak pristojbe na tužbu od 33,18 eura i presudu u iznosu od 26,55 eura, što sveukupno iznosi 497,23 eura, sa zateznim kamatama koje teku od 15. svibnja 2026. pa do isplate sukladno članku 29. stavak 1. i 2. ZOO-a u vezi člankom 30. stavak 2. Ovršnog zakona („Narodne novine“, broj: 112/12., 25/13., 94/14., 55/16., 73/17. i 131/20., 114/22. i 6/24. – dalje: OZ), a kako je odlučeno pod točkom III. izreke presude.

26. Budući da tuženik nije uspio u ovom sporu odbijen je sa zahtjevom za naknadu troškova ovog postupka, kako je to navedeno u točki IV. izreke presude.

Đakovo, 15. svibnja 2026.

Sutkinja
Melita Geošić

Uputa o pravu na žalbu:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana objave iste. Žalba se predaje putem ovog suda, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

Dostaviti:

1. Punomoćniku tužitelja
2. Punomoćniku tuženika

Broj zapisa: **9-30888-13ed5**

Kontrolni broj: **0f467-eb6ad-1d694**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Đakovu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.